

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 69.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366660112/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

saa kom da, jeg vil gjøre Alting godt igjen og heller ikke lenger forholde Jer hvad Eders er med Rette.» Derpaa gik han hen til Panelet, hvor en hvid Rose var malet, der trykte han paa en hemmelig Fjær og der aabnede sig et lille Skab i Muren. Deraf udtog han en kort Stav, og gav Arnold den i Haanden, tog en Kappe frem og hang den over hans Skuldre, og satte endelig Noget paa hans Hoved, som han ikke ret kunde skjælné hvad var. «Gak nu med Fred – sagde Gubben – og glæd Jer i eders Herlighed! nu maa Prindsessen gjøre ved mig hvad hun vil; jeg er saa alligevel i hendes Kløer; men naar jeg farer til Helvede, kan jeg dog trøste mig, at I ikke kommer igjen og kræver mig for eders Skat.»

«Du er fri, Gamle,» sagde Arnold og skyndte sig tilbage til Billedsalen, for der at træffe Floristan igjen og ile med ham til den skjønné Cordula. Men idet han traadte ind i Salen, vare de maalede Konger og Dronninger tilligemed Floristan forsvundne, og hvor hen han vendte sit Blik, saae han kun et eneste Billede, men tusindfold fordoblet, og som rørte sig og levede; det var ham selv, i en prægtig Kongedragt med Septer og Krone. Han mærkede nu, at alle Vægene vare af det klareste Speilkrystal, som viste ham hans egen herlige Skikkelse, i en uendelig Række af kronede Hoveder, der alle vare Gjentagelser af hverandre. Det var altsaa de Billeder, jeg saae her før – tænkte han – kun mangler her, synes mig, ved den herlige Kongerække, at hver Konge skulde have en deilig Dronning ved Siden, da vilde jeg i dette Billedperspectiv see mig selv og mine Efterkommere i en Herlighed og Glæde, som aldrig skulde have Ende . . . Men nu begynder jeg vist at drømme igjen – vedblev han – hvorledes er jeg blevet Konge? det er dog vel aldrig igjen et Kapittel i mit Eventyr, som jeg nu maaskee sidder hjemme paa mit Tagkammer og skriver? – Videre kom han ikke i sine Betragtninger, da Døren fløi op, og en prægtig Dame traadte ind, med en Purpurkaabe om sine Skuldre, Guldkrone paa Hovedet, og i hvis deilige Aasyn han ufeilbarlig troede at gjenkjende den skjønné Cordula. «Hvad seer jeg – raabte Arnold og sank for hendes Fødder – Cordula, min Brud, min evig elskede Brud!»

«Din Dronning, hvis du har Mød» – svarede den Skjønné, og der foer som et glødende Straalevæld fra hendes sorte funklende Øine, og tændte en Attraa i Arnolds Hjerter, som han aldrig før havde virkelig følt, men kun leget med i sine Drømme. Det gik ham som Machbeth paa den søksomme Hede, da de rædsomme Søstre bilste